

פרק 1

הפתעה

תשנ"ז - 1997

יוסי כהן העביר מבטו על פני הביתן בכדי לוודא שכל החניכים שלו ישנים, או לפחות עושים עצמם כמי שישנים. חרש סגר מאחוריו את הדלת המרושתת, ועשה את דרכו לעבר הגבעה, פניו מועדות לכיוון הביתן בו התגורר חברו יואל ברמן. היום בארוחת הצהרים ביקש ממנו יואל כבדרך אגב שימלא הערב את מקומו אחרי שעת כיבוי האורות, והוא הסכים לכך. כמה שעות לאחר מכן, הבחין יוסי ביואל הנוהג ברכבו של מנהל הקמפ, כשהוא לבוש בחליפת השבת שלו ויוצא מהמחנה מבעד לשער הראשי. רק בשלב זה החל יוסי לתהות לאן נוסע יואל.

יוסי ידע שאימו ואחותו של יואל שוהות כאן, במושב בונגלו סמוך בהרי הקטסקילס, בו נפשו בכל קיץ. האם הוא נוסע לבקר אותן? אולי אביו של יואל הגיע מהעיר באמצע

השבוע? אבל, למה דווקא בבגדי שבת? ואולי הוא הולך לפגישת שידוך? ואל היה כמעט בן עשרים. מכיוון שהוא היה בן מאומץ, הניח יוסי כי מציאת שידוך עבורו תהיה מן הסתם פרויקט מסובך. אולי החליטו הוריו להתחיל לשמוע בעבורו הצעות שידוכים מוקדם? אבל איפה יכול בחור להיפגש בהרי הקטסקילס? אולי בלובי מלון מפואר כלשהו?

כשהוא משועשע מדמיונו שהרחיק לכת, נזף יוסי בעצמו שאסור לו להתעמק כל כך בענייניו הפרטיים של חברו, הוא הסיט את מחשבותיו מנושא זה. מהי הסוגייה שהוא לומד כעת? כשהוא רותם את כוח רצונו לכך, הצליח יוסי להרהר בדברי הרמב"ם על הסוגייה עד שהגיע ליעדו.

הביתן היה שקט להפליא: אפילו המד"צ ישן. לו היו הנערים מגלים שהמדריך הראשי נסע, מן הסתם הם היו קופצים על המיטות ומנהלים מלחמת כריות סוערת. יוסי כופף את ראשו מתחת לספירלה דביקה למטרת לכידת זבובים עשויה מנייר והשתלשלה מקורות הגג, ועבר בין המיטות, כורה אוזן לשמוע צחקוקים כבושים או לחשושים.

כשעבר יוסי בין המיטות, פגעה בוהן רגלו באלת בייסבול שהסתבכה בשמיכה שהייתה זרוקה על הרצפה. הוא ניער את האלה מחוצה לה, וכיסה בה את הילד שהשמיכה הייתה שייכת לו. בדרכו מחוץ לחדר, תלה את האלה על הקיר. לשם מה צריך ילד בקמפ לישון עם אלת בייסבול ליד המיטה? אולי הוא מפחד מדובים? תהה לעצמו.

למחרת בבוקר, השגיח יואל על קבוצתו בזמן שהנערים ישבו ללימודם היומי. על אף שכאשר הציץ לחדרו של יוסי

כדי לעדכן אותו שחזר, הייתה השעה כמעט אחת בלילה, לא היו כעת עיגולים שחורים מתחת עיניו. יוסי החליט שלא לשאול אותו היכן היה.

ילדי הקמפ למדו מסכת בבא מציעא, ויוסי חזר גם הוא על מסכת זו. תמיד רצה אביו שיוסי יסיים כל מסכת שלמדו בישיבה באותו ה'זמן', ומידי מספר שנים לאחר מכן יחזור עליה. כמדריך בקמפ, הייתה לו הזדמנות מצוינת לחזור על החומר: כשהילדים ישבו ולמדו כעת עם המלמד שלהם, היה לו את הזמן ללמוד בעצמו.

בשעת המשחק החופשי אחרי הצהריים, למדו יואל ויוסי בחברותא. טרם פתחו את הגמרות, אמר יואל: "בשבת אני מתכנן להיות בבונגלו של ההורים שלי, והם מזמינים גם אותך להצטרף אליי".

"אתה באמת חושב שהרב ויינפלד ירשה בו זמנית לשני מדריכים להשתחרר לשבת?" שאל יוסי.

"כבר שאלתי אתו. לא רק שהוא מסכים, אלא שהוא גם משאיל לי את הרכב שלו".

"בסדר, אשמח לבוא. אמא שלך היא שפית מעולה".

ביום שישי אחר הצהריים, לאחר שהתקלחו ולבשו את חליפות השבת שלהם, נסעו יואל ויוסי בשבילי ההרים המתפתלים לעבר הבונגלו שבו נהגה משפחת ברמן להעביר את חופשת הקיץ. "אמא שלי אומרת שזה הקיץ האחרון שלהם שבו הם נופשים כאן. אחותי דבורה עוברת ללמוד בסמינר באנגליה ותחזור הביתה בקיץ בקושי לחודש, ובוודאי הן תרצינה להישאר בניו יורק לקניות ולסידורים".

"חבל", אמר יוסי. "אמי תמיד רוצה לבלות כאן במשך שבוע בחברת אמא שלך, אבל איכשהו, אף פעם הן לא יכלו למצוא בונגלו פנוי בזמנים שבהם התאפשר לאמי להגיע". חופשת הקיץ הייתה תקופה גמישה למדי עבור אביו של יוסי, שהיה מרצה למתמטיקה. אך מטופליה של אמא שלו, שהיו ברובם ילדים, הזדקקו לה בקיץ לא פחות מאשר בחורף. היה לה הסכם עם אנדוקרינולוג אחר שיטפל בפציינטים שלה למשך מספר שבועות בשנה. זמן זה, אותו נטלה בטי כחופשה, בדרך כלל הוקדש על ידיה לביקור אצל אחותה בירושלים ולהשתתפות בשמחה כזו או אחרת.

"אם זו ההזדמנות האחרונה", אמר יואל, "אולי הן תצלחנה לארגן חופשה משותפת בקיץ הזה".

"אולי", אמר יוסי. "איכשהו, קשה לי לתאר לעצמי את אמא שלי נופשת במושב בונגלו. מה היא תעשה כאן, תשב בכיסא נוח מתחת לעץ ותקרא מאמרים רפואיים?"

הבחורים פנו לתוך השביל המוביל אל המושבה. על אף שמשפחת כהן מעולם לא שכרה בונגלו, בילו כל ילדי משפחת כהן מספר שבועות במושבה בהזדמנות כזו או אחרת. הכהנים נהגו להצטרף למר ברמן שנסע בערב שבת למשפחתו בהרי הקטסקילס ולשוב אתו בימי ראשון לאחר שבוע או שבועיים, כששב מביקורו השבועי. שבי, אחותו של יוסי, שהייתה צעירה מדבורה אחותו של יואל רק בשנה, הייתה המבקרת התכופה ביותר, ובדרך כלל היא לקחה איתה כמה מהילדים הצעירים יותר. מאחר שהן שושנה, אימו של יואל, והן בטי, אימו של יוסי, היו בעלות תשובה, לא היו להן הרבה בני משפחה חרדים אותם יכלו להכיר לילדיהם, לפחות לא באזור ניו יורק. ליואל ולדבורה לא היו קרובי משפחה

חרדים בכלל, והקרבה שהייתה בין המשפחות פיצתה על כך מעט.

הצמייגים חרקו על החצץ, ויואל החנה את הרכב ליד הבונגלו של משפחת ברמן. הבחורים הרימו את תיקיהם ויצאו החוצה, עולים במדרגות המובילות למרפסת הקדמית. "אה, בחורים, אתם כאן? נפלא. יואל, אבא עדיין לא הגיע. תוכל לארגן מיטה ליוסי בחדר שלך. יוסי, תוכל להניח את הדברים שלך ולחזור לפה? אשמח לעזרתך".

משהתייצב יוסי במטבח כעבור דקה, נתנה לו אימו של יואל כוס מלאה בסוכר. "תוכל בבקשה להחזיר את כוס הסוכר הזו למשפחה שגרה בבונגלו הסמוך לכאן, ההוא מימין לכאן?"

הכוס הייתה מלאה עד גדותיה, ויוסי נאלץ לפסוע בזהירות. למרות זאת, נפלו בדרך מספיק גרגרים שיש בהם כדי לספק פרנסה לנמלים מקומיות. הוקל לו כשסיים לבסוף לעלות במדרגות, והוא נקש על הדלת כשרוב הסוכר עדיין בכוס.

"אפשר להיכנס", נשמע קול מאוד מאנפף.

ביד ימינו פתח יוסי את הדלת המרושתת, ודחף בעזרת כתפיו את דלת העץ שבאה אחריה ולא הייתה נעולה, עיניו ממוקדות עדיין בכוס הסוכר.

"הפתעה!"

יוסי הרים את עיניו נדהם, וגילה תשעה פרצופים מוכרים בסלון הבונגלו. "אמא! אבא! מה אתם עושים פה?"

"מתכוונים לשבת, כמובן", אמר אביו. "כבר אין לנו מספיק זמן לחזור לברוקלין לפני השקיעה". הוא לקח את הסוכר מיוסי ולחץ את ידו. "טוב לראות אותך, צדיק".

יוסי חיך אל אימו. "אז אני אזכה לאוכל שלך, למרות הכול".

"לחלק ממנו", אמרה בטי, "אבל גם להרבה אוכל קנוי".
יוסי הפנה מבט מאשים אל אחותו הגדולה. "ההפתעה הייתה רעיון שלך, נכון?"

שבי צבטה את אפה ואמרה "כמובן", באותו הקול המאנפף שציווה עליו להיכנס, "היית צריך לראות כמה טרחתי כדי לשמור על כל הילדים שיישארו בבית, ולא תזהה אותם בדרך".

"עכשיו אנחנו יכולים כבר לצאת?" תבע אשר.
"צאו, צאו!" הסכימה אימו, כשהיא פותחת את הדלת לרווחה. "רק תחזרו בזמן כדי להתלבש לשבת".

משראה את אחיו ואחיותיו יוצאים החוצה בריצה כדי לחקור את הסביבה, לא היה יוסי כלל בטוח שהם שמעו את הוראת אימם.

אף חדר אוכל בבונגלו לא היה גדול דיו עבור שתי המשפחות, לפיכך אכלו באותו ליל שבת הבנים עם בני הזוג כהן, והבנות עם בני הזוג ברמן. לאחר הסעודה, נעלם יואל מייד, בעוד יוסי ואביו מאיר יצאו להליכה. הצרצרים הרעישו יותר מאשר בקמפ של יוסי: אולי הייתה להם שם את השכל לא להתקרב יותר מידי לקבוצה גדולה של נערים. הרוח שנשבה מהאגם בידרה את שערותיו של יוסי, והביאה עמה ניחוח של שחת שנקצרה לא מכבר.

"תגיד לי, אבא, עם מי אני אתחתן?" שאל יוסי לפתע.
"אם הייתי יודע עם מי, הייתי חוסך לנו הרבה עבודה בלשית, אנרגיה מבוזבזת והצעות שלא יוצא מהם כלום".

אמר אביו כשהוא צוחק.

"לא. כמובן, לא התכוונתי לשאול עם איזו בחורה בדיוק אתחתן. רק התכוונתי, אתה יודע, לשאול איזה סוג של בחורה תהיה מעוניינת להתחתן איתי?"

"יוסי, רק עכשיו חגגת את יום הולדתך השמונה עשרה. אני בטוח שבחורים בשיעור בישיבה שלך עדיין לא חושבים על נישואים. מה גרם לך לחשוב על הנושא הזה?" שאל מאיר.

"חשבתי על יואל. אתה יודע, זה שהוא מאומץ וכל זה. הוא כמעט בן עשרים, ואולי הוא יחפש שידוך עוד מעט", מהצורה המוקפדת בה התלבש יואל בערב ההוא, היה יוסי בטוח למדי שהוא יצא לפגישה. "התחלתי לתהות עם מי הוא יתחתן, ומשם גלשתי לחשוב על עצמי. אתה יודע, אתה מרצה באוניברסיטה ואמא רופאה בבית חולים, אנחנו לא בדיוק משפחה סטנדרטית".

"למרבה המזל, שידוכים זה לא סטנדרט אחד שכולם חייבים להתאים לו. אמא שלך אולי לא סטנדרטית כמו אמא של בחור אחר בישיבה שלך, אבל בשבילי היא הייתה השידוך המושלם. אני מקווה שנוכל למצוא מישהי בשבילך גם בלי שהיא תהיה בדיוק כמו כולם. אתה שואל, בעצם, עם מי מתחתנים ילדים של בעלי תשובה?"

"כן, אני מניח שכן". הודה יוסי.

"ילדיהם של חבריי בעלי התשובה נישאו למשפחות חרדיות רגילות למדי. לפעמים ההורים בצד השני אולי גם הם בעלי תשובה בעצמם, אבל זה לא מובן מאליו".

"האינך חושב שאנשים מחשיבים מאוד את נושא הייחוס?"

"על אף שמעולם לא הדגשנו את זה, יש מעלה כלשהי

בייחוס", אמר מאיר. " לא תמיד אנחנו מלאי זכויות כרימון, ולפעמים טוב להישען על זכות אבות. אתה יודע, על מעיל הכהן הגדול, תלו לסירוגין פעמונים ורימונים".

"יש מפרשים שאומרים שהרימונים היו בתוך הפעמונים".
העיר יוסי.

"זה הכי טוב. ייחוס צריך להתחיל היכן שהוא".

"אתה חושב שזה ישפיע עלי בשידוכים, או לא?"

"אתה רוצה לשמוע את האמת? אני חושב שיש הרבה משפחות שירשמו איקס ליד שמך כשיגלו מי הם ההורים שלך, אבל באותה המידה אני חושב שגם יש הרבה משפחות שלא יעשו כך".

למרות שיוסי נהנה מהשהות בצוותא עם משפחתו בשבת, הוא לא החמיץ את העובדה שיואל נראה פזור דעת. מחציתה הראשונה של הנסיעה בחזור לקמפ עברה עליהם בשתיקה, בעוד פנסי המכונית מבליחים באפלת הכביש הכפרי. לבסוף דיבר יואל ושאל: "היית הרבה פעמים בארץ ישראל, לא?"
"ביקרתי שם עם ההורים שלי כמה פעמים, וגם ביליתי קיץ אחד אצל הדודה שלי בירושלים".

"מה חושבים חרדים ישראלים על אימוץ?" שאל יואל.
"סוג האימוץ שעליו אתה מדבר, שבו ההורים הביולוגים אינם יודעים מי הם ההורים המאמצים, לא מאוד מקובל בישראל. אני מכיר כמה משפחות שלקחו אליהם ילד שהיה חסר בית, גידלו אותו ואפילו חיתנו אותו, אבל תמיד היה לו קשר עם משפחתו הביולוגית".

"אני חושב לנסוע לישראל וללמוד בשנה הבאה בישיבת סלבודקה שבבני ברק".

יוסי הופתע. הוא ידע שבחורים רבים למדו בישראל לפחות במשך שנה אחת, אבל אף אחד מחבריו טרם עשה זאת. "למה דווקא בארץ ישראל?" שאל את יואל.

"אווירא דארץ ישראל מחכים". הלימוד שם יותר טוב. אל תשכח שהבחורים בישראל לומדים מאז הבר המצווה שלהם רק גמרא בשפת האם שלהם, בעוד שאתה ואני התמודדנו גם עם פיזיקה, ווידאנו שציוני הגמר שלנו בלימודי החול יהיו סבירים. הישראלים המוכשרים מאוד בקיאים בגמרא. אני מצפה שזה יהיה אתגר אמיתי בשבילי".

"למה דווקא בבני ברק?"

"מה הבעיה עם בני ברק? היא עיר גדולה של חכמים וסופרים, לא?"

"בחורים אמריקאים הולכים בדרך כלל ללמוד בירושלים, לא?" אם יוסי ייסע ללמוד בישראל, ברור היה לו שהוא ילמד בירושלים, שם התגוררו דודו ודודתו.

"בהחלט כן", אמר יואל, "במיוחד אם הם רוצים לדבר אנגלית עשרים ושלוש שעות ביממה. אבל אני רוצה ללמוד בעברית ולפגוש בישראלים".

ואולי חלק מהישראלים דוברי העברית הללו תהיינה בחורות בשידוכים? תהה יוסי.

נראה שיואל לא חשד כלל במחשבות שהתרוצצו במוחו של יוסי. הוא המשיך לדבר בלי שמץ של מבוכה: "זאת הסיבה שאני תוהה כיצד המקומיים גיבו לרקע שלי".

ליוסי לא היה נראה סביר שהמצב בישראל יהיה ליואל

ידידותי יותר מאשר בארצות הברית. הבעיה הייתה שיואל לא רק היה מאומץ - הוא גם היה גר. בארצות הברית, לכל הפחות הבחורות נתקלו במהלך החיים בגויים רבים: הרוקח בבית המרקחת הפינתית, הדוור, חלק ממורותיהן ללימודי חול. הגויים היחידים שנערה חרדית ישראלית ממוצעת הכירה, הגיעו בהחלט ממעמד נמוך יותר: העובדת הפיליפינית של הסבתא, או הגנן הערבי.

"אתה לא צריך לספר את זה להורים שלך, כמובן", אמר יוסי. "הבנתי משבי שזאת הסיבה העיקרית שבגללה אחותך דבורה רוצה ללמוד באנגליה בשנה הבאה. היא רוצה להשאיר מאחוריה את הרקע הלא סטנדרטי שלה, ופשוט להיות אחת כמו כולן".

"אני לא ארגיש בנוח בצורה הזו של הסתרת הרקע שלי", אמר יואל. "אני רוצה להיות בטוח שהחברים שלי הם באמת חברים שלי, אפילו כשהם יודעים עלי את הכול".

לא היה נשמע ליוסי שהשידוך הנוכחי מתקדם היטב, אם בכלל אכן היה שידוך כזה מלכתחילה.

כל הנופשים בביתן 5 של הקמפ כבר ישנו, כשיוסי החליף את המדריך הראשי שמילא את מקומו עד לשובו. גם המד"צ כבר ישן. יוסי תלה את ז'קט השבת שלו והחליף את נעליו האלגנטיות לנעלי ספורט. כשהיה במרחבים הללו, אהב בדרך כלל לצאת לריצה קצרה לפני שילך לישון. אביו, שהתעורר מוקדם מאוד מידי בוקר כדי להתפלל במניין הנץ החמה, בוודאי היה אומר לו לדלג הלילה על הריצה וללכת לישון. מבעד לרשת שעל החלון הוא יכול היה לשמוע קריאת

ינשוף. הירח האיר מעל למיטתו והצרצרים זימרו. כמה גחליליות קרצו במרחק. על אף שהשעה כעת הייתה אחר חצות, וצלצל ההשכמה יישמע בעוד שש שעות בלבד, לא יהיה לו קל להירדם.

המחשבה על יואל שנוסע ללמוד בארץ ישראל הלהיבה אותו. שאלות לגבי האופן שבו סידר את קבלתו לשיבת סלבודקה, התרוצצו במוחו של יוסי כמו ציפורים נודדות התרות אחר עץ כדי לעצור עליו למנוחה. הוא שכב על מיטתו בבגדיו, והניח מגבת על עיניו כדי שאור הירח לא יפריע לו. אם לא יירדם מיד, הוא ייצא לכיוון הביתן של יואל ויראה אם גם חברו סובל מנדודי שינה.

יוסי רץ על מסלול ריצה אפל למחצה. לא היה זה מסלול ריצה תחרותי, אלא מסלול מכשולים. המכשול הראשון שנראה מולו, הייתה שורה בודדת של אבני הכותל המערבי. יוסי דילג מעל שורת האבנים הרחבה כשהוא נתמך בידו השמאלית ולאחריה בידו הימנית, רגליו התנופפו כמו טחנת רוח מעל שורת האבנים בכיוון שהוא חשב לנכון, אך התברר לו שהוא טעה. צריך תמיד להתחיל מימין. מבעד לחושך שלפניו, הוא יכול לראות שורת אבנים נוספת. הפעם הניח עליהם את כף ידו הימנית ובעט בהם ברגלו השמאלית, קפיצתו הייתה מסורבלת, וכשצנח על הקרקע, נתקלה רגלו השמאלית באבן. הוא היה בישראל, כמובן. האם בישראל מותר בכלל לרוץ במסלול מכשולים ולקפוץ מעל אבני הכותל? הקצב שלו הואט. אם המכשול הבא יהיה זהה, הוא לא יקפוץ מעליו, אלא אם אבא שלו יאמר לו לעשות אחרת. אחרי הכול, הוא היה כהן. הוא לא ינהג בזלזול אפילו בקיר התמך של כיכר הכותל. כאשר עצר לפני שורת האבנים השלישית, נדלקו

לפתע זרקורים...

יוסי התעורר בפתאומיות. המגבת נפלה מעיניו, ואור הירח האיר היישר על פניו. הוא התרומם והסיט את שיעונו לעבר ריבוע האור. הוא ישן בסך הכול חמש עשרה דקות. יואל עשוי עדיין להיות ער.

לפני שירד במדרגות, בדק יוסי שהנערים עדיין ישנים וגם המדריך השני ישן במיטתו. הוא דילג על המדרגה החורקת באמצע הגרם, והחל בהליכה מהירה על השביל המוביל לביתן 3. מבעד לחלון הוא ראה את יואל הישן במיטתו. יוסי נפנה משם, מאוכזב, כשראה דבר מה נע באיטיות לאור קרן הירח שבצבצה מהדלת הראשית. האם היה זה הדביבון נחוש לבדוק את מאגרי החטיפים של הילדים? הוא שכח לספר ליואל על הנער שישן במיטתו עם אלת בייסבול, אבל לא זכר ששמע על חיות שפלו לביתן 3. יוסי התקרב לייצור ככל שהיה ניתן. הלה נע כאילו היו לו שלושה רגליים, אך זנבו לא היה נראה אמיתי. יוסי חייך כשזיהה את 'החיה' - אחד הילדים בקמפ. חיוכו נעלם במהירות כשהבין שהילד לא יצא ממיטתו רק לשם טיול לילי. יוסי וויתר על ההתחמקות לטובת המהירות, הוא פתח את הדלת המרושתת, חצה את החדר בשתי פסיעות ותפס בחוזקה בפרק ידו של הילד, שבדיוק הרים משהו מתפתל לכיוון המיטה הסמוכה. הוא שמע קול אוושה והרגיש כאב הולם בראשו.

יואל התעורר מקול החבטה וההמולה. הוא התיישב במיטתו והושיט את ידו לעבר הפנס. הוא שמע רשרוש, כאילו אחד מהנערים הולך במהירות בחדר. יואל הסתובב ורצה לבחון את המיטות. בחלק שהאיר אור הירח באור שחדר מהדלת הקדמית, ראה משהו בחולצה לבנה ומכנסיים שחורים שוכב

על הריצפה. זה לא פולש, כך גילתה לו החולצה הלבנה, אבל זה גם לא היה אחד מהנערים בקמפ. הדמות גנחה. יואל כרע לצידו של הזר המסתורי, והדליק את הפנס.

יואל התנשף בתדהמה כשזיהה את חברו. "יוסי! מה קרה?"
אולי היה כאן פולש, והוא מתחבא באחת הפינות? יואל העביר את אלומת האור סביב החדר במהירות, אך לא ראה דבר מלבד המיטות בהם ישנו הנערים, מזוודות תחת המיטות ושולחן בקצה החדר.

"אלת בייסבול", מלמל יוסי.

יואל כיוון את האור לעורפו של יוסי, והבחין בנפיחות גדולה מתחת לשיערו הכהה. הוא דילג למיטתו בשתי פסיעות, תפס את הטלפון הנייד שהיה על המדף והתקשר למרפאת הקמפ. בעודו ממתיין למענה, העביר את אלומת האור על הרצפה, וגילה אלת בייסבול ליד דלת השירותים. הייתכן שהתוקף את יוסי מסתתר שם?

"הלו?" היה זה קולו המנומנם של זלמן, החובש של הקמפ.
"זלמן, תגיע לביתן 3 עם אלונקה מתקפלת. יש לנו פה פציעת ראש קשה".

מששמע את המילה 'אלונקה', תפס יוסי בבטנו ונאבק על נשימותיו. יואל לקח את הקערה והנטלה שהיו ליד מיטתו והניחם לפני חברו, כאשר הפנס שלו מכווך כל העת לכיוון דלת השירותים. הוא הרים את הטלפון שוב וחייג למרפאה. "זלמן, תעזוב את האלונקה. אני מזמין אמבולנס. רק תגיע לכאן מהר ככל האפשר".

"אתה לא יכול להזמין אמבולנס בלי רשות מנהל הקמפ. הם גובים מאתיים דולר כדי להגיע הנה". אמר זלמן.

"זה על אחריותי", אמר יואל. הוא חייג את מספר החירום והזמין אמבולנס. הוא רצה לעזור ליוסי להרגיש יותר בנוח. אם מישהו מתחבא בשירותים, הוא יכול לנסות מתוך ייאוש לפרוץ משם בכל רגע ולרוץ לעבר הדלת. מצד שני, אם הפולש נמלט לשירותים, מדוע לא לקח אתו את נשקו? "יוסי, אל תדבר אם זה קשה לך מידי. אבל ממש יעזור לי לדעת מי היכה אותך ואיפה הוא".

"אחד הנערים", התנשף יוסי, אוחז שוב בבטנו.

"אחד הנערים!" יואל הרים את זרועותיו. ממתי נערים בקמפ מכים מדריכים על ראשם באלת בייסבול? הוא הביט סביבו. הנערים בביתן התעוררו והחלו להתיישב במיטותיהם. רובם הביטו ביוסי וביואל, כמה מהם התמקדו דווקא באלת הבייסבול שבקצה החדר. "שאף אחד לא ייגע בזה", אמר יואל חדות. "המשטרה תיקח מהאלה הזאת טביעת אצבעות".

"אל תקרא למשטרה!" נשמע קול מאחת המיטות. "אני עשיתי את זה!"

"עשית את מה, הרשי?"

"הכיתי את החבר שלך עם האלה הזו".

יואל הניח את כף ידו על מצחו. "למה, הרשי? איך יכולת לעשות דבר כזה?"

"כי הוא הניח במיטה שלי צפרדע. אני שונא צפרדעים". הנער השמנמן רעד מכעס.

"הרשי, זה לא משנה. גם אם הוא הניח במיטה שלך צפרדעים בכמות שמספיקה כדי למלא את ארמון פרעה, תעלול כזה הוא לא איסור שחייבים עליו סקילה! ואני לא מאמין לרגע אחד שיוסי אכן עשה את זה".

"הנה הצפרדע!" צעק אחד הנערים מאחת המיטות העליונות, מצביע לכיוון קרן האור שהותיר הירח על הרצפה. הצפרדע זינקה מתחת למיטתו של הרשי, היא הגיעה אל הדלת בארבע קפיצות ארוכות, ונעצרה שם על ידי הרשת. משם היא קפצה הצידה, אל תוך מיטתו של ראובן, המד"צ שישן שנת ישרים.

"מה קורה כאן?" שאל ראובן, כאשר קולו מטושטש משינה. הוא נענה בערבוביה של קולות.

"תפוס את הצפרדע!"

"טביעת אצבעות! מה עם טביעת האצבעות?"

"תתפוס אותה עם טישו!"

"אי אפשר לקחת טביעות אצבעות מצפרדע, טיפשו!"

"אפשר להריח את הטישו. כלב צייד יכול לזהות עליה את ריחו של העבריין".

"יש לך כלב צייד?"

"תסגרו את החלון".

"עכשיו הצפרדע לא יכולה לצאת מכאן".

"אל תתנו לה לצאת".

"היא תברח".

"למה אתה עומד ככה, ראובן? תפוס אותה!"

וואל, שבינתיים ניסה לעזור ליוסי, הכין עבורו מעין כרית מחולצת פיג'מה. הוא לא רצה לבקש מיוסי שידבר, אבל זכר שבמקרה של פגיעת ראש, חשוב לשמור על המטופל בהכרה. "תקשיב, חבר, אני לוקח אותך לבית החולים".
"ההורים שלי", מלמל יוסי.

"כמובן!" יואל התקשר להוריו. לאחר הצלצול השישי, ענה אביו. "אבא, אני מצטער להעיר אותך, אבל יוסי כהן ספג פגיעת ראש ואני נוסע אתו באמבולנס לבית החולים 'ממוריאלי', יוסי רוצה שהוריו גם יגיעו לשם. תוכל לתת לי את המספר שלהם?"

כשיואל השיג את בני הזוג כהן, שאלה בטי מספר שאלות קצרות וענייניות, והוא עשה כמיטב יכולתו לענות עליהן. מאיר ובטי הבטיחו לשני הבחורים שיגיעו לבית החולים וכבר יפגשו אותם שם.

"ראובן, תוכל לזרוק אלי את הבגדים והנעליים שלי? חוץ מזה, שים בבקשה את התפילין, הארנק והסידור שלי בשקית כלשהי, ותביא לי הכול הנה".

"אני מקווה שמישהו יגיד לנו מתי-שהוא מה הולך כאן", רטן ראובן, אבל העביר ליואל את הבגדים. כשהדליק את האור בחדר כדי לאסוף בעבורו את שאר החפצים, נבהלה הצפרדע ונמלטה ממיתתו לרצפה. ארבעה נערים התרוצצו סביב החדר, צועקים בהתלהבות ומנסים לתפוס אותה, בעוד ארבעת האחרים הרימו רגליהם מהרצפה או נמלטו למיטות העליונות. יוסי עצם את עיניו בחוזקה, והניח אחת מידי על אוזנו החשופה.

"צער בעלי חיים", נזף יואל בנערים. "דני, לך ופתח את הדלת הקדמית. כל השאר, תחזרו למיטות ותהיו בשקט כמה דקות".

"אבל היתושים..."

"אני מקווה שליתושים יהיה את השכל לא להיכנס לבית המשוגעים הזה".

משהשתררה דממה, הציצה הצפרדע מתחת למיטתו של הרשי. היא קיפצה בהיסוס לכיוון הדלת הפתוחה, וכשראתה שאיש אינו מפריע בעדה, יצאה החוצה בשלוש קפיצות רועדות. הנערים הריעו, ודני סגר אחריה את הדלת.

זלמן נכנס לביתן מתנשם ומתנשף, טלפון ושקית בידו האחת, וערכת 'עזרה ראשונה' בידו השנייה. הוא הדליק את האור. "הנה, הבאתי קרח והתקשרתי למנהל. הוא כבר אמר לשומר הנמצא בשער לאן לשלוח את האמבולנס". זלמן כרע ליד יוסי ובחן את ראשו. הוא הרים את עפעפיו כדי לבדוק האם האישונים מורחבים, סימן לפגיעה מוחית. "יש פציעות נוספות?"

"לא משהו שאני יודע עליו", יואל התלבש במהירות ושרך את נעליו כששמע את יללת סירנת האמבולנס המתקרב. הוא נעמד מול הנערים. "אתם יכולים לשתות משהו, ללכת לשירותים ולפטפט קצת, אבל תוך חצי שעה אני רוצה שכולכם תשובו למיטות כשהאורות מכובים. ראובן יהיה האחראי כאן, וכולכם חייבים לציית לו".

יואל עצר לרגע ואחר המשיך. "ולגבי הרשי, לפחות הוא עשה דבר אחד אמיץ מאוד - הוא הודה בטעותו. אבל אני חושד שעוד משהו כאן עשה משהו לא בסדר. אני לא אבקש ממנו להיות אמיץ כמו הרשי ולדבר לפני כולם, אבל אני רוצה שהוא יגיע לדבר איתי בפרטיות בימים הקרובים ויסביר מה הוא עשה". יואל הסתכל סביב החדר, מנסה לתפוס את מבטו של כל אחד מהנערים, אחר יצא אל המרפסת הקדמית כדי לכוון את צוות האמבולנס אל הביתן.

כאב. כאב עמום בחלק האחורי של ראשו, וכאב ראש חזק. קול נמוך אומר משהו בעברית. המאמץ לפענח את המילים עייף אותו וגרם לו לשקוע שוב בשינה.

עוד כאב. הפעם כאב חזק יותר. הפעם, הקול דיבר באנגלית. הוא ניסה לפקוח את עינו הימנית לכדי סדק, אבל האור דקר בעין והכאיב לו. יוסי עצם בחוזקה את שני עיניו. "כל הכבוד! אני מכבה את האור ואסגור את הווילונות". היה זה קולו של אבא. יוסי ניסה להיזכר איפה הם נמצאים ולמה, אבל המאמץ הזה רק הגביר את הכאב.

"תירגע. אנחנו בבית החולים. אחרי שאמא שלך ושאר הרופאים בדקו אותך ולבסוף החליטו שאין לך סדקים בגולגולת, הם אפשרו לך לישון. חיכיתי שתתעורר".

יוסי הרים את ידיו אל ראשו והרגיש במגען המוחספס של התחבושות. עדיין לא זכר שום דבר על נסיעה לבית החולים. הוא זכר היכן היה בשבת. את הנסיעה בחזרה לקמפ עם יואל. את החלום עם מסלול המכשולים. "אבא?" לחש.

"כן, צדיק?" הקול היה נמוך וקרוב לאוזנו. אביו בוודאי נשען קדימה כדי לשמוע אותו. "חלמתי חלום. חלום מוזר".

"אתה חושב שזה הזמן לספר לי עליו, יוסי? נראה שקשה לך לדבר".

"שכחתי הרבה דברים. אני צריך לשאול".

"תספר לי רק קצת. אני אזכיר לך מאוחר יותר מה אמרת. אפילו אכתוב את זה". נשמע רשרוש, כאילו אביו הוציא משהו מכיסו, ואז קול ה'קליק' של עט כדורי נלחץ.

החלום היה עדיין ברור מאוד בראשו של יוסי. "ארץ ישראל. מסלול מרוץ. אבני כותל. לקפוץ. אסור?"

"בסדר, צדיק. כתבתי כל מה שאמרת, וכשתרגיש טוב יותר, בעזרת השם, ננסה לחשוב מה זה אומר. עכשיו אני קורא לאחות, כדי לספר לה שהתעוררת".

אחרי שחזמו נמדד ולחץ הדם שלו נבדק, חזר יוסי לישון. כשהתעורר, מצא את אימו ישובה לידו, כשהיא קוראת תהילים. הוא שמע את יואל מדבר מצידו השני של החדר. "אנחנו יכולים להיכנס, ד"ר כהן?"

אימו בוודאי הנהנה בראשה, כי יוסי שמע שני אנשים ניגשים למיטתו, אחד מהם מייבב. "זהו הרשי, ד"ר כהן. הוא התחנן שנרשה לו לבקר את יוסי. הוא בא להתנצל". הרשי? מי זה הרשי? תהה יוסי.

אימו, לעומת זאת, כנראה ידעה בדיוק מי הוא. "בוא, תעמוד ליד, כך שנוכל לדבר בלי להפריע ליוסי", היא אמרה. "הנה, קח טישו". הרשי קינח את אפו בקול. "דיברת עם יואל על מה שעשית?" יפחה קולנית. "אתה בטוח שדבר כזה לא יקרה שוב?" יפחה קולנית שנייה. "זאת חלק מהתנצלות נאותה. יוסי ישן עכשיו, אבל אתה יכול להתנצל בפניי, ואני אעביר את זה הלאה".

יוסי גנח קלות כדי לעדכן אותם שהוא ער. "נראה שיש לך מזל, הרשי. יוסי מתעורר. קדימה, בוא תבקש סליחה".

הרשי העביר את משקלו מרגל לרגל. "יוסי, אני מצטער מאוד שהיכיתי אותך על הראש באלת בייסבול. אני אף פעם לא אעשה את זה שוב, ואף פעם לא אכה אף אחד באלת

בייסבול או בדבר חד או קשה, רק בכריות. אם מישהו שוב ינסה להניח צפרדע במיטה שלי, אני אכה אותו בכרית ואקרא ליואל".

אזכור הצפרדע היה הטריגר שהחזיר ליوسی את כל הזיכרונות. עכשיו כבר נזכר אפילו בנסיעה לבית החולים בכבישים ההררים המתפתלים, ובנוכחותם המודאגת של הוריו במיון: אביו מחזיק בידו ואימו עורכת תשאול נוקב על איכות מכשירי הדימות. יוסי טפח קלות על הכרית עליה נחה ידו הימנית. "הרשי, כרית. תתאמן, רגל שמאל".

הכרית החליקה מתחת ידו. "הנה, הרשי", אמר יואל. "יוסי רוצה להראות שהוא סולח לך. הוא אומר לך להכות אותו עם הכרית ברגל שמאל". נשמע קול אוושה קל, והוא הרגיש על רגלו טפיחה רכה.

"הנה, סיימנו. בוא נחזור לקמפ. אני רק צריך לשאול את יוסי שאלה אחת. חכה לי במסדרון". קול המשיכה באף התרחק. "יוסי, אני חושב שאני יודע מי ניסה לשים את הצפרדע במיטה של הרשי, אבל אף אחד עוד לא הודה בזה. האם באמת מישהו עשה את זה?"

"כן. תפסתי בידו. שמעתי אוושה, ואז חטפתי את המכה".

"תודה, ככה חשבת. תרגיש טוב בקרוב!"

"אני יכול לחבר כבר משפטים שיש בהם שמונה מילים", אמר יוסי לאביו למחרת. "אני מוכן להתמודד עם החלום הזה עכשיו". הוא תיאר אותו לאביו כמיטב זיכרונו.

"דילוגים מעל אבני הכותל", הדהד אחריו אביו מהורהר, מסתכל על רגליו הארוכות המתוחות לפניו בכיסא בית

החולים. "בא נתחיל עם התחרות. אתה חושב על עצמך כטיפוס תחרותי?"

"אני מניח שכן. הייתי מאוכזב כשלא הייתי נציג המחזור בישיבה התיכונית".

"אם כן, מסלול המכשולים הזה שאתה רץ בו בחלום - כנראה שזה לא היה בהכרח עניין של ספורט, לא?"

"לא, זה היה משהו לימודי או חברתי. אחרי הכול, רק כמה שעות לפני החלום תהיתי עם מי אוכל להתחתן..."

"הממם, אם מדובר במשהו חברתי, זה שולל את התיאוריה שלי", אמר אביו בשקט.

"מה התיאוריה שלך?"

"טוב, שנינו, אמא שלך ואני, היינו תחרותיים מאוד בגיל שלך, אבל זה היה בתחום לימודי החול", אמר אביו. "עכשיו, כשאתה בישיבה גדולה כבר אינך לומד לימודי חול. חשבת, שאולי פירוש הדאגות שלך מאבני הכותל, הוא שאתה לא אוהב להתחרות בלימודי הגמרא, שם אתה אמור ללמוד כדי להגיע אל האמת ולא כדי לעשות לעצמך שם טוב".

"טוב, התיאוריה הזו מתאימה גם אם החלום שלי היה על שידוכים, מכיוון שהדבר העיקרי שמחותנים פוטנציאליים יבדקו, הוא איך אני לומד".

"המחותנים הפוטנציאליים צריכים לבדוק אם אתה מענטש", מאיר הניח את ידו על כתפו עטוית פיג'מת בית החולים של יוסי. "אם הם יבררו על זה, אני מאמין שהם יהיו מרוצים. אמא סיפרה לי על הרשי והכרית. זה רעיון טוב, צדיק".